

До 1934 г. Селиминово е самостоятелна община, в която по различно време влизат селата Бинкос и Малко Чочовен. От 1934 г. е към община Гавраилово. През 1956 г. отново е самостоятелна община с подчинени села Бинкос, Голямо Чочовен и Струпец. През 1965 г. селото е отново към община Гавраилово.

След Освобождението турците се изселват. В селото идват българи от различни селища и най-вече от с. Бяла. Като стари родове се помнят *Карапанчевите, Кехайдов, Мишоните, Бабенови, Маяджийците, Кълуджияците, Топалови, Кодинчеви, Караивански, Кючукови, Вълвоалар, Солациите, Ганчоалар, Васильоалар, Хаджиянданови, Кордалята*.

През 1900 г. селото има 464 жители; през 1905 – 130 сгради, 768 души; 1920 – 1028 души; 1934 – 165 сгради, 183 фамилии и 1136 жители; 1946 – 1378; 1956 – 1530; 1985 – 1508; 2001 – 1361 и 2010 – 1675 души.

Учебното дело датира от 1879 г. Нова училищна сграда е построена през 1954 г. Читалището „Светлина“ е основано през 1920 г. Черквата „Св. Вознесение Господне“ е построена през 1904 г.

Традиционен поминък са земеделието и животновъдството. Още преди 1944 г. започва масово производство на праскови, което по-късно, заедно с лозарството, става основен поминък.

Землището на Селиминово граничи със землищата на селата Гавраилово, Струпец, Бинкос, Голямо Чочовени. Северната част е заета от старопланински възвишения, достигащи 536 м при *Солу кая*. Южната част е в Сливенското поле с височина 170–200 м. Там се издига ридът *Тепята* с височина до 252 м. Почвите са излужени и слабо оподзолени канелени горски, а край р. Тунджа – алувиално-ливадни. В района започва главният напоителен канал на системата „Средна Тунджа“.

В наименованията на местностите преобладава турският произход.

ЖИ: *селиминовец, селиминовка, селиминовци, селиминовче, карасърлийец, карасърлийка, карасърлийци, кърсанлийче*

МИ: *Ада̀та, Алѝа̀ балџк, Арпа̀лџка, Атла̀мата, Аша̀балџшка (Арпа̀лџшка) река, Бадџемите, Бай̀ра, Баѝа̀лското, Белѝмята, Бѐлия дол, Бен̀т алтѐ, Бешек̀лий дерѐ, Бешек̀лий, Боклуджа̀ дерѐ, Бѐби азма̀к, Бѐбева воденѝца, Булук̀ча, Воденѝчния дол, Ган̀човата меша̀, Ган̀ьоникѐлова гѐол, Герѐня, Голѐмия връх, Голѐмия чука̀р, Го̀рния караджас, Го̀рното тепе, Дермѐн бай̀р, Джѐуро̀ва гѐол, До̀лния караджас, До̀лните чайри, До̀лното тепѐ, Дѐлбѐкия пъ̀т, Дѐлбѐкото, Дѐното, Дю̀с баала̀, Дя̀доа̀нева чеишма̀, Дя̀довасѝлевата чеишма̀, Дя̀докѐлевите бѐбища, Жѐлюв връх, Йѐвор баѝи, Исмаѝл чеишма̀, Исмаѝл чеишма̀, Исѐ ю̀рт, Ка̀лийница, Кама̀ч бунѐр, Караджаз орма̀н, Карджазѐ, Карасар̀лийски лозя, Кѝрдова чеишма̀, Кириз̀лика, Клѝсѐ бунѐр, Коджа̀ ада̀ (Го̀лямата ада̀), Ко̀карджа, Ку̀млѹка, Ма̀раша, Мах̀рата, Мѐра̀та, Мо̀гила̀та, Мечѐйците, На̀д сѐло, Но̀вата корѐя, Но̀вото кла̀денче, Оту̀ла (Хоту̀ла), Памук̀лѹка, Пири́нчай, По̀д па̀тя, По̀д сѐло, По̀д типѐята, По̀д ху̀тола, Са̀са алтѐ, Са̀са дерѐ Селимѝново (Карасар̀лий), Сениѐ алтѐн, Си́ния ка̀мџк, Си́т*